

«ОАЗИС ЛЮБОВІ» НИКОЛИ ВЛАДИЧУКА

Відтоді, як Микола Владичук надрукував свій перший вірш у районній газеті, пройшло більше трьох десятиліть. Поезій за ці роки зібралось чимало. Вони своєю щирістю, теплою, безпосередністю подобаються людям. І була мрія у Миколи Михайловича зібрати всі вірші воедино у книжечку. Він ношував цю ідею давно. А якось поділився нею з журналістами з «Рідного краю». Не буду переповідати про ті труднощі, як в друкарні, де стоїть допотопне обладнання, було здійснити цей намір. Та збірка поезій все ж таки побачила світ. Микола Владичук працює секретарем контрольно-вимірвальних приладів на підприємстві по переробці молока «Промінь». Саме це підприємство і стало спонсором видання збірки.

«Оазис любові» — так назвав Микола Михайло-

вич своє дітище. Народився він на хуторі біля села Бабин, у мальовничому куточку, який на все життя залинився в душі тим оазисом любові, який надихав на творчість, на поетичне слово.

«Я жив на хуторі колись,
Вважав те місце раєм,
До мене світ горнувся
скрізь
Барвінковим розмаєм».

Написав ці рядки Микола Владичук лише у минулому році, хоч і носив у своєму серці відтоді, як себе пам'ятає. Микола рано втратив батька, було йому лише три роки. Заповів синові тато рідкісне видання «Кобзаря». І наче передав тоді і дар поетичного слова.

Збірка містить у собі вірші, зібрані поетом за останню чверть століття. Має чотири розділи, кожен з яких об'єднується тематично. Місцева художниця Оксана Табекова доповнила кожен з розділів ескізами, що гармонійно вплелись у твори поета. Поезії Миколи Владичука, як той лагідний помух вітру у волошковому полі, як ніжна бджолина рапсодія, як музика поглядів закоханих, як міні-портрети тих, хто живе поруч, як мотив сонати про рідний край.

Тож не дивно, що на творчий вечір Миколи Вла-

дичука з нагоди виходу його збірки прийшло так багато людей. Актовий зал маслозаводу був переповнений. Ведучому вечора редактору газети «Рідний край» Андрію Бабінцю не треба було розворушувати присутніх; бо вони наче торкнулись душою того творчого доробку, що хвилює всіх. Читали поезії Владичука його обидва сини Геннадій і Тарас, співробітниця Марія Солімчук, Тамара Новак, Лідія Онисчук, читав сам Микола Михайлович. Людина іде до поезії, як до цілющого джерела. Та коли виступає у парі ще з музиком, то це особливо живильне джерело. Близько десяти віршів Владичука покладені на музику місцевими композиторами. Це давно тісно і творчо співпрацює Микола Михайлович зі Стенаном Осипчуком з Горбакова, з Олександром Бобохніним, Богданом Лабиком (обидва земляки поета). А виконували ці пісні друзі, колеги по роботі Людмила Поголоцька, Володимир Пивозар, Дмитро Петрик, Володимир Никитюк, Володимир Степанюк, троє школярів — Оксана, Мирослава і Сашко.

Є крилата фраза: «Українська пісня — запашна гілка на дереві мистецтва». І справді, пісні того вес-

няного вечора звучали особливо щиро і задушевно. А місцеві композитори все частіше звертаються до поезії Владичука як милозвучної і простої для виконання.

Чимало добрих слів прозвучало на адресу Миколи Михайловича від своїх заводчан, від усіх, хто був причетний до видання його збірки. А журналісти придумали ще й епіграми, в яких звертаються до поета, до колективу, де він працює. Особливо цікаво одне з куплетів чеських епіграм:

Дня без рими у Миколи
Не було аби ніколи.
Кожний рік щоб на
повірку

Виставляв він нову
збірку.

Думаємо, окрилення успіхом надасть творчій силі і наснаги Миколі Владичуку і «не застигнуть творчій крові в руснім «Оазисі любові». До всього сказаного додамо, що збірка поезій Миколи Владичука — це взагалі перша книжечка місцевого поета, видана первинною організацією Спілки журналістів України (секретар Р. Журомський), а поліграфічні роботи виконані у Гоцанській районній друкарні (директор В. Мельничук).

Тарас ПОКУТЯНСЬКИЙ.

